

MODLITBA „CESTA ŽIVOTA“ I.

Pro mládež a dospělé

Délka aktivity: 30 – 45 min

Pomůcky:

- silnější provaz (cca 1-2 cm široký a asi 7 m dlouhý), z jedné strany navázaný na dlouhý slabší provázek a z druhé na další slabý dlouhý provaz (popřípadě na několik slabších dlouhých barevných provazů propletených do sebe),
- 2 plastová bílá vajíčka (lze sehnat např. na velikonočních trzích);
- drobné dětské hračky (např. autíčko, malý plyšák, lego panáček...);
- rtěnka, lak na nehty, malé zrcátko a guma na cvičení;
- kravata nebo motýlek, klíče, mobil, náhrdelník, dětské oblečení;
- stařecká hůl, krabičky od léků, léky;
- žluté stuhy, žluté provázky nebo čajové svíčky.

PŘÍPRAVA:

Před modlitbou **rozložíme** na zem **silnější provaz**; na jeho prostřední širší části uděláme na čtyřech místech smyčky nebo jednoduché uzly. Tento prostřední provaz **symbolizuje lidský život** a některé jeho výraznější části:

- **POČÁTEK POZEMSKÉHO ŽIVOTA – POČETÍ:** na místo, kde je silnější provaz svázaný s prvním slabším provázkem, položíme první **VAJÍČKO**.
- **DĚTSTVÍ:** vedle prvního uzlu položíme **DROBNÉ DĚTSKÉ HRAČKY**.
- **MLÁDÍ:** vedle druhého uzlu položíme např. **RTĚNKU, LAK NA NEHTY, MALÉ ZRCÁTKO, GUMU NA CVIČENÍ**.
- **DOSPĚLOST:** vedle třetího uzlu položíme např. **KRAVATU NEBO MOTÝLKA, KLÍČE, MOBIL, NÁHRDELNÍK, DĚTSKÉ OBLEČENÍ**.
- **STÁŘÍ:** vedle čtvrtého uzlu položíme **STAŘECKOU HŮL, KRABIČKY OD LÉKŮ, LÉKY**.
- **KONEC POZEMSKÉHO ŽIVOTA – SMRT:** na místo, kde je silnější provaz svázaný s druhým slabším provázkem, položíme druhé **VAJÍČKO**.

Na stolek nebo židle **položíme žluté stuhy, žluté provázky nebo čajové svíčky**.

MODLITBA:

Úvod: Píseň *Králi milost nám dej* (Koinonia 37)

Vysvětlení:

Na začátku **vysvětlíme symbol tří provazů**, které leží před námi:

Silnější provaz uprostřed je symbolem našeho pozemského života – v jeho průběhu je „více vidět“. **Další dva provazy** symbolizují Boží „pohled“ na to, co předcházelo, a na to, co bude jeho pokračováním...

Cesta našeho života je spojena s cestou života Ježíšova. Na začátku jsme s ním prakticky jedno: oba provazy jsou propletené do sebe.

Provázek „před začátkem pozemského lidského života“ vedoucí do nekonečna znamená, že Bůh na nás myslí, vyvolil si nás a miluje nás od věčnosti. (*Ef 1,3-4; Ž 139,16*)

Provázek „na konci pozemského lidského života“ vedoucí do nekonečna (*popřípadě na několik slabších dlouhých barevných provazů propletených do sebe*) znamená, že Bůh nás po smrti vede do věčnosti, která nemá konce, a zve nás k životu s ním. Můžeme zde uvažovat o tom, jak by asi náš život vypadal, kdybychom o něm více přemýšleli z perspektivy věčnosti, jak by se možná náš život změnil k dobrému, a my cítili větší zodpovědnost za každou pozemskou chvíli.

Vysvětlení symboliky ostatních předmětů, které leží před námi:

Provaz, který symbolizuje náš život, je rozdělen do **několika pomyslných úseků** (které mohou být ve skutečnosti různě dlouhé nebo je také každý člověk nemusí prožít).

Položené předměty jednotlivé úseky **charakterizují**:

POČETÍ A TĚHOTENSTVÍ – VAJÍČKO: Vajíčko zde symbolizuje všechno, co je ještě neznámé, uzavřené, neviditelné, a přesto nesmírně důležité (v našem životě jsou ještě neviděné věci ty nejdůležitější). I když to nevíme, v tomto období zažíváme nejdůležitější část svého života – všeobklopující pocit bezpečí, jistoty, hřejivosti, lásky... Někdy však také přichází něco jiného: napětí, negativní emoce, hněv, nepohodlí.

DĚTSTVÍ – HRAČKY: Jsme stále často ve spojení s maminkou, ale i s tatínkem. Život plyne s menšími zraněními kupředu. V tomto období poznáváme svět nejvíce hrou, napodobováním, fantazií, ztotožněním s nějakým příběhem, pohádkou. Někdy ale také ne: mnoho dětí žije na hranici chudoby, má hlad, živoří v bunkru... Mnohým dětem se rozpadla základní jistota rodiny.

MLÁDÍ – GUMA NA CVIČENÍ, LAK NA NEHTY, ŠMINKY, RTĚNKA: Mládí je nádherným časem síly (chlapci) a krásy (děvčata), časem objevování, poznávání, rozvoje, aktivity, časem vztahů, dobrodružství, výzev, prvních zásadních rozhodnutí... Někdy ale také ne: může to být i čas smutku, depresí, začátku závislostí a deziluzí.

DOSPĚLOST – KRAVATA, NÁHRDELNÍK, KLÍČE, MOBIL, DĚTSKÉ OBLEČENÍ: Může být časem plnosti, povolání, rozhodnutí, nastoupení cesty, plného nasazení pro své povolání, zasvěcený život, rodinu, děti, práci... Může ale být také časem rozpadu, časem cest, které nikam nevedou, vztahů, které nejsou dobré, jedů, které přijímáme ze všech stran...

STÁRNUTÍ – HŮL A LÉKY: Může být dobou zhodnocování, postupné zralosti, odevzdávání, naplněnosti, moudrosti, spočinutí... Období, kdy často používáme hůl a vezmeme si spousty léků... Někdy také může být dobou rozporů, rozbitých vztahů a srdcí, časem hromady léků a nemocí, časem smutku.

UMÍRÁNÍ A SMRT – VAJÍČKO: Vajíčko symbolizuje vstup do neznámého období, kterým je smrt. Ta může být něčím jako velikonoční vajíčko – hrob, tajemství, z kterého všichni jednou vyjdeme na věčnost. Může být časem očištění, smíření, uzdravení všech zranění, časem odpuštění, úplného odevzdání, spadnutím nebo výskokem do Boží náruče... ale také někdy zmatkem, nejistotou, bolestí a dalším zraněním, propadáním se do nicoty.

Toto všechno, plusy i mínusy, do života lidí patří a různě se mezi sebou prolínají... To vše patří i do našeho života skrze nás i skrze druhé.

V tomto našem životě (nebo v životech našich blízkých) existují místa, která jsou pro nás zvláště významná, něco nám říkají, zakusili jsme v nich Boží působení; vidíme ale také místa, události nebo období, která jsou pro nás nesrozumitelná, temná, smutná nebo bolestná. Nevíme si s nimi rady, rádi bychom v nich zaslechli Boží slovo, pochopili jejich smysl, zahlédli světlo, pocítili Boží přítomnost. Některá z těchto míst a určité události nás stále zraňují.

Vyznačení:

V této chvíli můžeme jak místa světla, tak místa temnoty, nejistoty, bolesti označit žlutou stuhou nebo zapálenou svíčkou. Bude to symbol toho, co jsme prožili krásného, nebo naopak naší touhy po světle, po porozumění, po smyslu... naší touhy po Boží přítomnosti. Každý může označit např. tři až pět míst na své životní ose (pokud je účastníků méně, mohou označit i více míst).

Podívejme se na celý průběh života a pojďme objevit ta místa, která nás nejvíc oslovují, přitahují, znervózňují, rozrušují, rozesmutní nebo rozradostní, ať už je to kvůli nám samotným nebo našim blízkým, kvůli tomu, co se nám nebo našim blízkým stalo...

Poté poskytneme skupině po přiměřenou dobu prostor pro modlitbu a označení jednotlivých míst, cca 10 – 15 minut.

Zhodnocení:

Naše životní cesta se teď zaplnila žlutými paprsky a světlem. Není to však jenom náš prožitek, naše touha nebo přání porozumět. Je to i skutečnost. Vždyť víme, že „v Bohu se pohybujeme, žijeme a jsme.“ Jsme často jako ryby v moři, které stále říkají, že jim chybí voda (Kabir).

Bůh je stále s námi, jen my potřebujeme jeho často skrytou přítomnost odhalit... Tak jako pochopil jeho přítomnost člověk, který šel pouští. Když se otočil a viděl v písku jen jedny stopy, domníval se, že je úplně sám: přitom ho v tu chvíli nesl Bůh.

Společné čtení žalmu 139,1-18:

Po společném čtení může každý z účastníků spontánně zopakovat slovo, slova nebo větu, kterou sám chce nebo která ho oslovila...

Osobní modlitba:

Následně přejdeme k osobní modlitbě díků a proseb.

Závěr:

Píseň *Přijď, Pane, do našich srdcí* (Koinonia 41)

Modlitba *Otče náš*.

ŽALM 139,1-18

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě.

Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat.

Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy.

Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.

Sevřel jsi mě zezadu i zředu, svou dlaň jsi položil na mě.

Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to.

Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří?

Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš.

I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři,

tvaje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.

Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem.

Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.

Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal.

Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.

Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobach země.

Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal.

Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet,

sčel bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou.